

Bevrijding

Na één keer overgaan werd de telefoon opgenomen.

“Ja?” klonk een zware mannenstem.

“Hee met mij” zei Liza met een zachte stem.

“Dat zie ik toch wel, waarom bel je, ik ben druk”. Liza slikte. Aan de telefoon was hij altijd harder, afstandelijker dan als hij bij haar was. Tot het moment dat hij weer weg ging, dan verstrakte hij weer, alsof hij de buitenwereld alleen met een pantser tegemoet kon treden.

“Ik wil weten hoe het staat met ons weekend” zei Liza. Ze sprak harder, zekerder. Ze wilde niet dat hij wist hoe ze erbij zat, moe en nerveus. Ze hoorde hem zuchten. Ze hoorde nog een ander geluid. Hij trommelde met zijn vingers op het stuur van zijn auto. Ook dat kende ze van hem, van de keren dat hij haar ergens had opgepikt, ver weg van kantoor: een benzinestation, een parkeerterrein, ongezien, ongemerkt.

“Ik weet nog niet of het kan meisje, ik moet eerst wat dingen regelen”.

“Wat dan?” vroeg Liza, “je zei dat alles zo goed als rond was”. Weer een zucht.

“Het is Marieke, ze begint vragen te stellen, waarom ik weg moet, net nu het met Jonas zo slecht gaat, ze wil niet dat ik ga”

“Maar je hebt toch gezegd dat je moet, voor je werk? Ze kan het toch wel even twee dagen zonder jou redden?” Er viel een stilte. Liza kende het verhaal. Marieke leunde zo enorm op hem, zeker nu hun kind een leerstoornis bleek te hebben en zich thuis onmogelijk gedroeg. Het was hun enige kind. Het had van hem niet hoeven, een kind, maar zij wilde het zo graag. Hij had gehoopt dat het hen meer bij elkaar zou brengen, maar de laatste tijd was hij steeds meer van zijn vrouw verwijderd geraakt. En naar Liza toe getrokken.

“Als ik weg wil, moet ik eerst iets anders regelen, zorgen dat Marieke er niet alleen voor staat” zei Harmjan langzaam.

“Ze heeft haar moeder toch, laat ze daar lekker op leunen” snauwde Liza. Ze wist dat ze onredelijk was, maar ze had zich er zo op verheugd, hun eerste weekend samen. Echt tijd voor elkaar hebben, in plaats van de clandestiene uurtjes in haar appartement.

Ze zette de telefoon op speaker en begon zich aan te kleden. Op het bed lag een stapeltje kleren, klaar voor het weekend weg. Parijs zou het worden, op de bonnefooi: rijden en ergens een hotelletje nemen. Bovenop de stapel lag het nieuwe lingersetje. Ze liet het even door haar handen glijden.

“Liza..” begon hij, “laat het me zelf oplossen, ik bel je later nog wel, ik moet eerst naar de zaak. Peter moet ook op de hoogte zijn van mijn zogenaamde congres dit weekend, voor het geval Marieke hem belt”.

Als.. zodra.. eerst nog... hoe vaak had ze die woorden al gehoord?

“Oké” antwoordde ze, “kus” en verbrak de verbinding. Vertwijfeld keek ze naar de telefoon. Daarna naar het stapeltje kleren. Ze stond op en begon alles in te pakken in de kleine zwarte trolley. Toiletpullen, paspoort, het nieuwe reisgidsje ‘romantisch Parijs’, haar e-reader met 2 nieuwe romans erop. Ze maakte de koffer dicht, kledde zich verder aan en ging haar buiten. Ze legde de trolley in de kofferbak van haar blauwe Kia

Picanto. Een meidenauto, zei Harmjan altijd. Zelf was hij van de grote snelle auto's, altijd het nieuwste model leasebak. Het boeide haar niet. Wat haar wèl boeide was hoe hij bij haar ontdooide, er een zachte kant naar boven kwam die hij overdag zo goed verborgen hield. Ze vond hem een hork, de eerste keer dat ze hem ontmoette. Zij, als freelance scriptschrijver tijdelijk verbonden aan het flitsende mediabedrijf. Hij, de koele zakelijke producer. Toen ze samen haar teksten doornamen, kwam er een zachtheid in hem naar boven die ze niet had verwacht. De korte film die er gemaakt zou worden ging over heftige emoties en samen maakten ze de dialogen intens en geloofwaardig. Vanaf toen waren hun gevoelens voor elkaar ook steeds intenser geworden. Ondanks dat hij gebonden was.

Liza zette het navigatiesysteem aan en haar telefoon in de handsfree houder. Er klonk een piepje, ze keek op het display van haar telefoon. Een sms van Harmjan: 'M doet moeilijk, ik moet nu eerst iets regelen, ook voor J'. Uiteraard. De stem van het navigatiesysteem zei: 'voer uw bestemming in'. Liza keek voor zich uit. Voor haar ogen speelde zich de laatste keer af dat Harmjan bij haar was geweest, hoe fijn het was, maar ook het intense verdriet dat ze voelde, elke keer als hij vertrok. Hij zou weggaan bij zijn vrouw, hij zou bij haar... hij zou, hij zou...

Ze pakte de telefoon en sms-te terug: 'kom over een half uur bij de Tex'. Daar spraken ze vaker af, het Texaco station langs de A1. Snel kwam er weer een piepje: 'ik doe mijn best, moet eerst naar Peter, maar ga nu koffie halen'.

Liza keek in de spiegel van haar auto. Ze zag er moe uit, maar in haar ogen was een schittering. In het navigatiesysteem koos ze voor 'stadscentrum', en toen 'Parijs'. Ze reed weg. Op de snelweg keek ze nog even opzij naar het Texacostation. Ze zwaaide en riep hard: 'Adieu!'

Ghislaine Cals - mei 2011